

ВІВЦІ ЦІЛІ

ЄВГЕНІЯ КУЗНЕЦОВА

ВІВЦІ ЦІЛІ

Львів | Видавництво Старого Лева | 2025

УДК 821.161.2-31
К 89

Євгенія Кузнєцова

К 89 Вівці цілі [Текст] : роман / Євгенія Кузнєцова. — Львів :
Видавництво Старого Лева, 2025. — 296 с.

ISBN 978-966-448-424-1

Навіть коли здається, що час застигає, а земля зупиняється, приходить зима. Сіріє небо, шелестять висохлі трави, мерехтять гірлянди під гул генераторів — більше для світла, ніж для свята. Люди живуть війну як уміють, роблять свій вибір, як можуть: відпустити чи хай там що, аби свої були цілі? Чи стане серця для любові у темну добу?

У засніжених очеретах Дніпра, на спустілих вулицях, що стікаються з пагорбів до траси, у темних хатах, де поріг обсипають маком від нечисті, а душі померлих приходять за Різдвяні столи, Яна переступає через дірку в паркані і вплутується у дилеми, де немає ані правильних запитань, ані відповідей, але є Максим, непевність, любов і вівці.

УДК 821.161.2-31

© Євгенія Кузнєцова, текст, 2025
© Андріана Чуніс,
художнє оформлення, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-424-1

Усі права застережено

Романа

Під столом ворушились ноги в шкарпетках з рудими лисицями. Старий чоловік мав темні плями на лобі, досить потужну, як на його поважний вік, чуприну, жовту сорочку, сині спортивні штани з обрисом пуми біля кишені і білий прасований халат, накинута на плечі.

— Ну, розкажіть, що вас хвилює, — сказав він і знов засовав ногами.

Напроти сиділа молода жінка із волоссям, зібраним майже на маківці. Вона була ледь рум'яна з темними, наче трохи обвітреними губами. Одне пасмо волосся, що ледь закручувалось на кінці, вибилося із хвоста і спадало їй біля вуха. Жінка була в утеплених кросівках, під якими збиралась тала вода, і у пальті, на вид ніби знятим із плеча кремезного чоловіка. З-під пальта на спину падав темно-синій капюшон. Вона зиркнула на двері. У дверях стояла огрядна пані із втомленими очима. В одній руці тримала булочку з вишнями, в іншій — течку. Вона вичікувально підняла брови, як

роблять вчителі, чекаючи на відповіді учнів, і сказала молодій пацієнтці:

— Головні болі вроді у вас?

— Е-м-м, — протягнула дівчина, — так, голова бо-
лить.

— Як часто? — запитав старий у білому халаті.

— Та ну раз на тиждень, може, два.

— Яка зона турбує?

— Отут ззаду, — дівчина торкнулась зібраного во-
лося над потилицею.

В неї була маленька світла рука, яка, ніби ласиця,
визирала з широкого рукава пальта.

— А гіркота в роті є? — спитав лікар.

Дівчина озирнулась на пані, та кивнула.

Пацієнтка непевно кивнула й собі.

— Жовчний може давать таке. На камні в жовчно-
му перевірялись?

Дівчина мовчки розвела руками.

— Пора, — зітхнув лікар. — Поки візьми пропий
жовчогінне, я випишу рецепт, — лікар зашарудів
у шухляді, шукаючи ручку. — Люба, дай журнал.

Огрядна пані підскочила з течкою і дістала звід-
ти листок. Старий намацав ручку і вивів нею кілька
незрозумілих слів, а потім простягнув дівчині листок.

— На, прийдеш через тиждень. Люба, скажи Ми-
роновичу, хай визве узістку на вівторок. Натщесерце
приходь!